

Jernbanespor, det var ikke muligt for Højres Ministre, at faa gennemført saadanne Bevillinger. Derimod lader det jo nu til, at det meget let lader sig gennemføre under Venstres Ministre, her har Venstre intet derimod; den ærede Ordfører har ikke et Ord at sige derimod, skønt han ellers tidligere, saa længe Højre sad ved Magten, har udtalt sig paa den mest nedsettende Maade om Fæstningen. Jeg har tidligere oplæst, hvad det ærede Medlem har udtalt. Jeg skal saaledes henvise til, hvorledes han i Rigsdagssamlingen 1895—96 udtalte sig paa den mest nedsettende, haanlige Maade om denne Fæstning, men nu gaar han gladelig med til at bevilge de Barakker, som den højtærede Krigsminister kræver ude paa den samme Fæstning, Træbarakkerne paa Charlottenlundfortet. Han har ikke det mindste imod at gaa med til denne Bevilling. Jeg nævner blot dette for at vise det Omslag, der er sket fra Venstres Side over for Fæstningen, og jeg forstaar saa udmærket godt, at naar man stiller sig saa velvillig over for Fæstningen, er det muligt, at man kan smelte sammen med Højre og de moderate; der bliver ingen Sag, som skiller dem, naar Venstre saaledes føjer dem og gaar med til de Fordringer, som Krigsministeren stiller.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale det, som den ærede Ordfører særlig dvælede ved, nemlig den Skrivelse, vi have staaende i Betænkningen om Flytningen af Krudttaarnene ud til Fæstningen. Nu maa jeg først sige, at det vilde have været en meget stor Behagelighed for mig, om den ærede Ordførers Foredrag havde foreligget trykt, saa vilde jeg have været i Stand til at imødegaa det Punkt for Punkt. Men naar den ærede Ordfører holder et Foredrag, der varer et Par Timer, er det selvfølgelig meget vanskeligt bagefter paa staaende Fod at kunne imødegaaa det Punkt for Punkt. Jeg skal imidlertid foreløbig udtale mig om nogle af de væsentligste Punkter og haaber saa, at der senere kan komme en Lejlighed, hvor jeg kan imødegaa det ærede Medlem Punkt for Punkt, fordi det, han udtalte, paa mange Maader stærkt kunde kræve Imødegaaelser, og der ogsaa var mange af de Ting, han nævnte, som absolut vare ligefremme Fejl.

Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at disse Krudttaarne rummede en uhyre Fare for København. Jeg blev egentlig først klar over denne Fare, da det blev oplyst for mig, at man ikke

kunde stole paa de Lynafledere, der vare ude ved Krudttaarnene. Ved at gennemlæse nogle Undersøgelser, som ere foretagne af det engelske Admiralitet om Lynafledere, kom det til at staa klart for mig, at man ikke kunde stole paa Lynaflederne, og derfor kunde man, naar som helst et Tordenvejr trak hen over København, være udsat for, at der kunde ske den allerstørste Ødelæggelse. Jeg har, ligesom den ærede Ordfører, gennemgaaet, i hvilken Omkreds denne Fare var mest truende for hele Byen. Derfor har det været en Sag, som for mig bestandig har haft den største Interesse, og jeg mente, det var min Pligt her at gøre, hvad jeg kunde, for at disse Krudttaarne kunne blive fjernede.

Hovedpunktet for den ærede Ordfører synes jo at være det, hvornaar jeg personlig var bleven klar over, at Krudttaarnene skulle flyttes ud i Fæstningen. Det er meget muligt og maaske ogsaa rigtigt — jeg tvivler ikke om, at det er rigtigt — hvad den ærede Ordfører siger, at Krigsministeren har sagt det paa det og det Tidspunkt i Finansudvalget. Nu maa man jo huske paa, at der er vel ingen Mand, der er saa hyppig en Gæst i Finansudvalget som Krigsministeren. Han har jo de Hundrede Forslag at komme med, han har bestandig ny Ideer og kommer derfor meget hyppigt i Finansudvalget, og det er ikke altid let, naar man hører en Sag refereret mundtligt, til Punkt og Prikke at kunne gøre Rede for, hvad der bliver sagt. Men jeg for mit Vedkommende er først bleven klar over, at Krudtet skulde ud i Fæstningen, da jeg sammen med Forsvarskommissionen besøgte Fæstningen i Juni eller Juli Maaned 1902, vistnok i Juni Maaned. Da saa jeg denne store Masse af Søsten ligge langs med Voldene, og jeg spurgte da de Officerer, som vare med: Hvad er Meningen med disse Søsten, hvad skal der nu laves herude? Og der blev da svaret mig, at det var Krudtet, som nu skulde anbringes herude i Fæstningen. Fra det Øjeblik stod det mig klart, at Meningen var, at Krudttaarnene skulde flyttes ud i Fæstningen, og at det ikke alene var Krudtbeholdere, der skulde bygges, men naar man sammendyngede saadanne Masser af Søsten, som det her var Tilfældet, drejede det sig tillige om noget andet, laa der noget andet bagved, man tilsigtede tillige at lappe paa Fæstningen, at fuldstændiggøre Fæstningen, og fra det Øjeblik har jeg ved enhver passende Lejlighed søgt at rette min Modstand mod, at det næste Krudttaarn blev flyttet derud.